

שער הנגב - ערב שבת, י"ג באב תשע"ז, 4 באוגוסט 2017

שלום לחברים ולחברות,

כל כך פשוט!

פסק הדין במשפט אזריה הוא יצירה ישראלית מכוונת, בקנה מידה הסטורי. מדובר במסמך שכתוב באופן מעורר השראה ותכניו ראוי שיכתבו על לוח לבנו. לא עוול נעשה לחייל בודד או חלילה לכלל צבא ההגנה לישראל. צדק נעשה היום, כאשר אור גדול ואמת בהירה מאירים כעת את חיינו.

הוריו של אלור כואבים את כאבו ומחשבותי שלי נמצאות היום עם מעין, בני, חייל קרבי בנח"ל, שנמצא כעת בראשית קורס המ"כים, עם חבריו מגולני, הצנחנים, גבעתי וכפיר. בקורס מ"כים, מפקדי כיתות, מדובר ולא בקורס מכים, מכי אזרחים, חלילה. בני התגייס בכדי להגן על אזרחים, יהודים וערבים ולא בכדי לבטא בכח הנשק את השקפותיו הפוליטיות. אני גאה בשופטים המקצועיים ובמפקדים חברי צוות השיפוט, שמבהירים בפסק הדין האצילי, באופן ובתוכן הצלולים ביותר, את עקרונות השימוש באלימות בידי לובשי מדים: חובתכם, חיילים ומפקדים להשתמש בכח בכדי למנוע מהאויב לממש את זממו. חובה זו, מחדד פסק הדין, מוטלת עליה מגבלות ברזל - על לובש המדים לנקוט במינימום האלימות המאפשרת לו למנוע את האיום. גבול דק אך בהיר עובר בין החובה לירות לבין האיסור לעשות כך. אני מצפה ממפקדי צה"ל שיבינו זאת ולאור זאת - אני מצפה שיוירו לפקודיהם את הנתבי ללכת בו. דוגמא מצוינת, אם כי טריוויאלית, לשימוש המדוד, המקצועני, בנשק, נתן לנו החייל שפעל באופן עצמאי לפגיעה ההכרחית במחבל הרוצח בבנימין: כדור אחד לנטרול במשמעותו המדויקת.

שלחתי בן לצבא בכדי שיגן עלינו, לא בכדי שיהפוך לרוצח בשליחות האומה. שלחתי בן לצבא ההגנה לישראל בכדי שיעלה במדרגות המוסר דווקא בעת שכלי משחית קטלני מופקד בידי וסמכות הפיקוד תונח על כתפיו.

קראו את [פסק דין אלור אזריה](#). השקיעו בחלקו האחרון. לא-ימוש ספר התורה הזה מפיך, והגית בו יומם ולילה.

אתם בסדר?

אתמול ארחנו בבוקר את אנשי הכספים במשרדי האוצר והבריאות, שאמונים על תקצוב מרכזי החוסן בעוטף עזה. אחר הצהריים שוחחנו עם מפקד מחוז הדרום של המשטרה ומפקדי המשנה שלו. שתי השיחות התמגנטו לחידת החיים התוססים, מדחיקי האיום הבטחוני המאד קונקרטי. מה מביא, נשאלנו, מאות משפחות להימצא בשלבי השונים של מסלול הקליטה לישובים שלנו, מחציתם ממש על גבול הרצועה הבלתי יציב בעליל? מהו המנגנון הנפשי שמאפשר לנו, שמבינים היטב מה פה קורה פה, לקרוא לבנים שלנו לחיות איתנו ומהו הקול שמאפשר להם ולחבריהם שלא נולדו כאן לראות במרחבים הפתוחים ובגבעות המתונות שלנו אופציה שפויה לחיים? מחקרים אקדמיים רבים עוד ימצאו בעתיד ענין בסוגיות אלו.

פתור בלא כלום אי אפשר: זה כנראה שילוב מנצח של השקט היחסי, ההטבות הכלכליות, הקהילות המזמינות והסולידריות. זה האיזון בין הרווחה, החינוך, איכות הסביבה והתרבות לעת שגרה לבין מרכיבי הביטחון, מרכזי החוסן וכלל המענים לשעת חירום. זה גם הנסיון שלנו, שמראה שאפשר לעמוד בזה ולצמוח אחרי זה וגם הידיעה שככלל - העולם הוא מקום מסוכן (תאונות דרכים, זיהום, אלימות ופשע) והחיים של כל בני האדם אינם מוגנים בו הרמטית

(אתגרי בריאות, תעסוקה, זוגיות, משפחה), בכל מקום. לנו היתרונות העצומים שלנו ולאחרים את שלהם.

למרות המחירים הנפשיים שגובים מחלק מאיתנו החיים בצל הטרור העזתי, הרי שתושבי העיר, המושבים והקבוצים לא רואים באיום המוחשי והמתמשך - שובר שוויון. הם אומרים לעצמם: אם יהיה שוב בלגאן ולא תהיה ברירה, "נשפר לאחור", זמנית (רצוי יחד עם חברי הקהילה שלנו) וכשרק יתאפשר לנו, נשוב הביתה. כן, שכחתי לציין, בין מרכיבי השילוב המנצח, גם זאת: מי שחי כאן - אוהב את הבית שלו, את זה הפרטי ולא פחות מכך, את הבית הגדול, בישוב, באזור.

כיתות אלף אלף

עקב המחזור הגדול שמגיע לבית הספר מגני הילדים שלנו ולנוכח הצפי שהיה לקליטה נוספת של תלמידים מהחוץ, החלטנו לפני מספר שבועות על פתיחת שש כיתות א' בשנת הלימודים הקרובה. בדי עמל והוצאות, פינינו לשם כך כיתה נוספת. אלא שבסופו של דבר, משרד החינוך לא נתן לנו את האישור הנדרש, כיוון שלא הגענו לרף התלמידים המינימלי. עם זאת, הצלחנו לקבל תגבור משמעותי בשעות הוראה עבור שכבת א', כך שבאמצעות הכיתה הנוספת נוכל להוריד, בפועל, את מספר הילדים הממוצע בכיתה. מליאת המועצה איחלה הצלחה לשלומצי כהן, המנהלת החדשה, שהבטיחה לנו ש"צוות המחנכות יודע להתמודד מצוין עם האתגר". אנחנו בטוחים בכך... ואין לזה דבר עם העובדה שגם הבת של שלומצי (ופישי!) תחבוש את ספסלי כיתה א' בעוד כמה שבועות... (-):

האגדה מתעוררת

לפני שנים רבות, ילדים, לגיורא אלמוג קראו גיורא אברוצקי. זה היה כשהגנן - המחנך היה עדיין רפתן וספורטאי מהולל, שהוביל את הפועל שער הנגב בכדורסל להצלחות בליגה השנייה של המדינה. ועכשיו הבשורה: לאחר טורניר הכדורסל האזורי החליטו כמה משוגעים לדבר להחזיר עטרה ליושנה ולהקים את הקבוצה מחדש. שמעון אמסלם אמנם לא יחזור לשחק היום, גם לא רוני לנג, יוסי וויס, רם להב צבי מלמוד ורבים ומצטיינים לשעבר. אבל את סגל הקבוצה יעטרו אגדות לא פחות גדולות כמו מורן פרייבך, ערן מוספי, ליאור צומן, אורי שטרסברג ודובי גפן. אליהם יצטרפו שחקנים מקבוצת הנוער של המועדון, סטודנטים מהמכללה ובוודאי כמה "פרי אייג'נטים" שמסתובבים על המדרכות בקיבוצים. הקבוצה תחל דרכה בליגה ב', היא הליגה החמישית והאחרונה, בתקווה שתאחז בה היטב... נאחל הצלחה לכל המעורבים ואתם, בעלי העסקים שתמצאו להעניק חסות לקבוצה, דברו עם יו"ר הקבוצה, דויד דואני קוטלר 054-2102221 ותאפשרו לה בכך תמיכה מקצועית מיטבית. יהיה כיף.

לד זפלין בניר עם

בחיי. הבאזז של ימי שלישי החמים במתנ"ס שער הנגב מתמקם בשבוע הקרוב בברכה של ניר עם (8.8, 20:00). מורי הקונסרבטוריון שלנו מכינים לכם מופע מחווה למייסדת המטאל במוסיקה העולמית: מתי אוליאל בתפקיד ג'ימי פיג, אילן (אלן) שחר בתפקיד רוברט פלאנט ואלון שטרן בתפקיד ג'ון פול ג'ונס.

אין חברים באוכל?

בעיתון שער הנגב, (עמוד השער וכתבתו של רון טוביה בעמודים 16-17) תוכלו לצלול לעולמם של חדרי האוכל הקיבוציים שהולך ונעלם ועל הכמיהה שלא נגזזה למצוא זירות חלופיות למפגשי החברים בישוב המשתנה. בעוד אפילו באור הנר ביטלו את ארוחות הערב בימי החול והנה מגיחה בקבוץ ארז יוזמה שאולי מבשרת על שינוי מגמה: חזרה לארוחות צהריים בימי החול, פעמים בשבוע ארוחות ערב ופעם בחודש סעודת ערב שבת בחדר האוכל. במגזין האינטרנטי של המועצה לשימור אתרים תמצאו חומר מרתק על שימושים משתנים במבנים בעלי ערך היסטורי. קראו שם, בעמודים 48-56, על אודות עלייתו, נפילתו של חדר האוכל ועל חיפוש הדרך עבור המבנה, שהפך בקבוצים רבים ל"פיל לבן" ויש לו יכולת לשחק, שוב, תפקיד מרכזי בחיי הקהילה המתחדשת.

בינת אל יהודיה

בשבוע שעבר, בקשתי מכם להכיר את צביה מרגליות, האישה המוכשרת, שהצליחה להטעים אותי מעט מתחושת הנבגדות של תושבי חבל עזה שפונו/גורשו מבתיהם. קליפ השירה המדוברת שהיא מבצעת עלה בינתיים למרשתת: "[מגורשת](#)".
הפעם, אני מפציר בכם להקדיש חמש דקות לשורותיה המפעימות של לוסי איוב, אישה שגם לה פוטנציאל למוסס סטריאוטיפים ולחבב עלינו את מורכבות החיים, בישראל ובכלל: "[קרב מבטים](#)".

שבת שלום, אלון